

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 838

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 decembrie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 239 din 5 iulie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit a) și b), art. 18, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001.....	1-4	1.834. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române privind condiții de avizare a documentațiilor tehnice pentru obiectivele aflate în zonele supuse serviciilor de aeronautică civilă RACR—CADT	10-15
Decizia nr. 240 din 5 iulie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001	4-7	2.255. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 45/2001 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2000 privind stingerea unor obligații bugetare	16
Decizia nr. 256 din 20 septembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală.....	7-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 239

din 5 iulie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Abdullah H. Awla Khoshnaw și Laith Abdulhamid Abdul Hussain Al Kazimi în dosarele nr. 3.511/2001 și 3.509/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, se impune conexarea dosarelor, având în vedere că acestea au ca obiect aceleași dispoziții legale. Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 160C/2001 la Dosarul nr. 158C/2001.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întemeiate criticile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6), referitoare la caracterul definitiv și executoriu al hotărârii date în primă instanță. În ceea ce privește celelalte dispoziții criticate se solicită respingerea excepțiilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 aprilie 2001, pronunțate în dosarele nr. 3.511/2001 și 3.509/2001 **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001**, excepții ridicate de Abdulah H. Awla Khoshnaw și Laith Abdulhamid Abdul Hussain Al Kazimi.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, al căror conținut este identic, se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 20, 21, 23, 24 și 49 din Constituție, precum și celor ale art. 3, art. 5 pct. 1 și 4, art. 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază, în esență, că textele vizate de excepțiile de neconstituționalitate sunt conforme cu prevederile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele de vedere exprimate, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În esență, se arată că textele de lege criticate „reglementează condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea prin care străinul solicită acordarea statutului de refugiat, acestea fiind prevederi amănunțite, care au menirea de a fi înțelese și folosite cu ușurință de cetățeni străini, care solicită acordarea statutului de refugiați”. Se mai arată că dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate „reglementează obligațiile statului român de a îndeplini cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele internaționale, care fac parte din dreptul intern și că statutul de refugiat se acordă numai în condițiile legii”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1) și ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 3 septembrie 2000:

— art. 9 alin. (5) și art. 13 alin. (1) lit. a), privind procedura ordinară de acordare a statutului de refugiat;

— art. 18, referitor la procedura accelerată de acordare a statutului de refugiat;

— art. 21 alin. (5) și (6) și art. 22, privind procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat.

Autorii excepțiilor de neconstituționalitate susțin că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale:

— art. 11 alin. (2), privind tratatele ratificate de Parlament;

— art. 16 alin. (1), referitor la egalitatea cetățenilor;

— art. 20 alin. (2), referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului;

— art. 23, privind libertatea individuală;

— art. 24, referitor la dreptul la apărare;

— art. 49, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 3, art. 5 pct. 1 și 4, art. 13 și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții privind interzicerea torturii, dreptul la libertate și la siguranță, dreptul la un recurs efectiv și interzicerea discriminării.

Analizând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. În legătură cu dispozițiile art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, ulterior sesizării cu excepțiile din prezentele dosare, Curtea Constituțională s-a pronunțat într-o altă cauză, având ca obiect și aceste prevederi din lege care au fost criticate sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din acte internaționale, ca și în cauzele de față. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, nepublicată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând, în esență, că aceste prevederi, potrivit cărora „*În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea este motivată, definitivă și executorie de drept [...]*”, încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, întrucât „hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează să fie pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare), solicitantul, nemulțumit de soluția de

respingere a cererii sale de către prima instanță, nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs“.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001. Potrivit dispozițiilor acestei legi, pe data intrării sale în vigoare alineatul (6) al articolului 21 va avea următorul cuprins: „În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.“

Ca urmare a acestei modificări, la data pronunțării prezentei decizii art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, în redactarea criticată de autorii excepțiilor de neconstituționalitate, nu mai este în vigoare. Or, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, ceea ce exclude exercitarea controlului de constituționalitate asupra unor prevederi de lege eliminate din legislație. Acesta este și sensul în care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 32 din 2 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999.

În consecință, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale alin. (6) din art. 23 al legii, care prevăd că excepția este inadmisibilă atunci când este contrară prevederilor alin. (1), excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă.

II. Referitor la excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 18, art. 21 alin. (5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, dispoziții de lege criticate, de asemenea, ca fiind neconstituționale, Curtea constată că și acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, respingând, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1), excepțiile de neconstituționalitate ridicate cu referire la aceleași dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale ca și prezentele dosare Curtea Constituțională a reținut, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, pretins a fi încălcate prin art. 13 alin. (1) lit. a) din ordonanța criticată, nu sunt aplicabile în cauză, întrucât acest text constituțional are în vedere persoane care au calitatea de cetățean român.

În legătură cu susținerea referitoare la încălcarea art. 18 alin. (1) din Constituție, care statuează cu privire la cetățenii străini și apatrizi, Curtea a observat că între drepturile refugiaților și ale persoanelor care au dobândit o formă de protecție legea română prevede: liberul acces la instanțele de judecată — art. 23 alin. (1) lit. l); dreptul de a fi asistat sau reprezentat de un avocat și de a i se asigura în mod gratuit un interpret pe întreaga durată a procedurii de acordare a statutului de refugiat — art. 13 alin. (1) lit. b), precum și dreptul de a nu fi expulzat sau returnat („non-refoulement“), cu excepțiile stabilite prin lege —

art. 23 alin. (1) lit. m). Așa fiind, nu există contrariedade între textele criticate și dispoziția constituțională menționată.

Susținerile privind neconstituționalitatea normelor din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 care reglementează procedura accelerată (art. 18—20) și pe acelea care reglementează procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat (art. 21—22), prin raportare la art. 49 din Constituție, au fost respinse deoarece textele de lege criticate nu conțin restrângeri speciale ale exercițiului unor drepturi pentru străinii care urmează procedura de acordare a unei forme de protecție din partea statului român.

Prin aceeași decizie Curtea a mai reținut că, „de altfel, pentru aceleași motive, urmează a fi respinse și excepțiile de neconstituționalitate privind celelalte dispoziții din ordonanță.“

În sfârșit, în legătură cu încălcarea art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale Curtea a reținut că textele de lege criticate „nu opresc, în realitate, părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil“.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 176/2000 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

III. În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate autorii acestora au invocat și încălcarea prin prevederile art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a dispozițiilor art. 23 din Constituție.

Examinând această susținere, Curtea constată că textul criticat reglementează procedura pentru acordarea statutului de refugiat, pe când dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate stipulează cu privire la „Libertatea individuală“ a persoanei și condițiile în care se pot realiza percheziții, rețineri și arestări și faptul că acestea pot fi dispuse numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Așa fiind, rezultă că prevederile art. 23 din Constituție nu sunt incidente în cauză și, în consecință, critica urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

IV. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, prin raportare la prevederile art. 49 din Constituție și ale art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Textul criticat permite restrângerea dreptului de liberă circulație în cazul străinilor solicitanți ai statutului de refugiat, restrângere care este conformă cu dispozițiile constituționale, deoarece ea are loc numai pentru motivele enumerate de text, care coincid cu cele prevăzute în art. 49 din Constituție. De asemenea, Curtea constată că invocarea prevederilor art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu are incidență în cauză, deoarece aceste prevederi se aplică „lipsirii“ de libertate, iar nu „restrângerii“ libertății.

V. Curtea constată că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000. Acest text de lege garantează dreptul la apărare și dreptul la interpret, fiind în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 24 și 127.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1),

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E:

1. Respinge, ca devenite inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Abdulah H. Awla Khoshnaw și Laith Abdulhamid Abdul Hussain Al Kazimi în dosarele nr. 3.511/2001 și 3.509/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

2. Respinge excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, art. 21 alin. (5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

C U R T E A C O N S T I T U Ț I O N A L Ă

D E C I Z I A Nr. 240

din 5 iulie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Esmail Alidastjerd, Hashim Naser Husain, Mahmoud Ahmed Aleko, Yasser Naji Mustafa, Saad Jamel Khawlah, Raied J. Kadhim, Rashwan Shbeeb Khuder, Rakan Shbeeb Khuder și Sirwan Omar Ahmed în dosarele nr. 3.513/2001, 2.483/2001, 2.484/2001, 2.485/2001, 2.240/2001, 2.241/2001, 2.242/2001, 2.243/2001 și 2.244/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, se impune conexarea dosarelor,

având în vedere că acestea au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate. Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 170C/2001, 171C/2001, 172C/2001, 175C/2001, 176C/2001, 177C/2001, 178C/2001 și 179C/2001 la Dosarul nr. 159C/2001.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întemeiate criticile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6), referitoare la caracterul definitiv și executoriu al hotărârii date în primă instanță. În ceea ce privește celelalte dispoziții criticate se solicită respingerea excepțiilor.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 aprilie 2001 (pronunțată în Dosarul nr. 3.513/2001), din 9 martie 2001 (pronunțate în dosarele nr. 2.483/2001, 2.484/2001 și 2.485/2001) și din 5 martie 2001 (pronunțate în dosarele nr. 2.240/2001, 2.241/2001, 2.242/2001, 2.243/2001 și 2.244/2001) **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări**

prin Legea nr. 323/2001. Excepțiile au fost invocate de Esmail Alidastjerd, Hashim Naser Husain, Mahmoud Ahmed Aleko, Yasser Naji Mustafa, Saad Jamel Khawlah, Raied J. Kadhim, Rashwan Shbeeb Khuder, Rakan Shbeeb Khuder și Sirwan Omar Ahmed în cadrul unor plângeri având ca obiect recunoașterea unei forme de protecție în baza art. 1, 2 și 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, al cărui conținut este identic, se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 18, 20, 24, 49 și 123 din Constituție, precum și prevederilor art. 6 pct. 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără însă ca autorii excepțiilor de neconstituționalitate să indice în mod concret în ce anume constau aceste încălcări.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază, în esență, că textele vizate de excepțiile de neconstituționalitate sunt conforme cu prevederile constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepțiile sunt neîntemeiate. În esență, se arată că „Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 prevede, pentru persoanele ce solicită statutul de refugiat, dreptul de a face plângere împotriva hotărârii de respingere a cererii lor de către Oficiul Național pentru Refugiați, precum și dreptul de a ataca cu recurs hotărârea instanței judecătorești. Petitionerul poate face probe în susținerile sale, beneficiază în mod gratuit de interpret, poate fi asistat de un avocat și este scutit de plata taxelor de timbru. Prin întreaga procedură reglementată de ordonanță se asigură soluționarea cu celeritate a cererilor pentru a se stabili cât mai curând statutul celor îndreptățiți și nu în scopul restrângerii exercițiului drepturilor și libertăților individuale. Dispozițiile ordonanței oferă un tratament juridic egal, fără discriminări pentru petiționarii aflați în aceeași situație, aceea de solicitanți ai statutului de refugiat în România“. Totodată, se consideră că, potrivit art. 15 alin. (1) și art. 54 din Constituție, „solicitanților le revine îndatorirea de a-și exercita cu bună-credință drepturile și libertățile recunoscute în România și de a respecta obligațiile prevăzute de legea română“. În sfârșit, în ceea ce privește dispozițiile art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se susține că aceste prevederi nu sunt încălcate, „întrucât, potrivit principiilor constituționale, astfel cum sunt ele dezvoltate prin acte normative subsecvente, orice persoană are dreptul la un proces echitabil, în cadrul acestuia putând utiliza întreaga paletă a drepturilor și regulilor procedurale prevăzute de lege“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 3 septembrie 2000:

— art. 13 alin. (1) lit. a), privind procedura ordinară de acordare a statutului de refugiat;

— art. 17 alin. (1) și (2), art. 18—20, referitoare la procedura accelerată de acordare a statutului de refugiat;

— art. 21 și 22, privind procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat.

Autorii excepțiilor de neconstituționalitate susțin că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale:

— art. 11 alin. (2), privind tratatele ratificate de Parlament;

— art. 16 alin. (1), referitor la egalitatea cetățenilor;

— art. 18, referitor la cetățenii străini și apatrizi;

— art. 20 alin. (2), referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului;

— art. 23, privind libertatea individuală;

— art. 24, referitor la dreptul la apărare;

— art. 49, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți;

— art. 123, privind îndeplinirea justiției.

În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 6 pct. 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, dreptul la un recurs efectiv.

Analizând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. În legătură cu dispozițiile art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, ulterior sesizării cu excepțiile din prezentele dosare, Curtea Constituțională s-a pronunțat într-o altă cauză, având ca obiect și aceste prevederi de lege care au fost criticate sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din acte internaționale, ca și în cauzele de față. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, nepublicată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând în esență că aceste prevederi încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, întrucât „hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează a fi pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare), solicitantul, nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță, nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs“.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în

România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001. Conform acestei legi, pe data intrării sale în vigoare, alineatul (5) al articolului 20, precum și alineatul (6) al articolului 21 vor avea următorul cuprins:

— art. 20 alin. (5): „*Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*“;

— art. 21 alin. (6): „*În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*“

Ca urmare a acestei modificări, la data pronunțării prezentei decizii art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, în redactarea criticată de autorii excepțiilor de neconstituționalitate, nu mai sunt în vigoare. Or, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, ceea ce exclude exercitarea controlului de constituționalitate asupra unor prevederi de lege eliminate din legislație. Acesta este și sensul în care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 32 din 2 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999.

În consecință, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale alin. (6) din art. 23 al legii, care prevăd că excepția este inadmisibilă atunci când este contrară prevederilor alin. (1), excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă.

II. Curtea constată, de asemenea, că potrivit pct. 2 al articolului unic din Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, pe data intrării în vigoare a acesteia „*Alineatul (6) al articolului 20 se abrogă.*” Rezultă că, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*”, dispoziții coroborate cu cele ale art. 23 alin. (6) din aceeași lege, redate anterior, excepția de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) al art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă.

III. Referitor la excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), art. 18—20 alin. (1)—(4), art. 21 alin. (1)—(5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, dispoziții de lege criticate, de asemenea, ca fiind neconstituționale, Curtea constată că și acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, respingând, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1), excepțiile de neconstituționalitate ridicate cu referire la aceleași dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale ca și prezentele dosare Curtea Constituțională a reținut în esență următoarele:

Dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, pretins a fi încălcate prin art. 13 alin. (1) lit. a) din ordonanța criticată nu sunt aplicabile în cauză, întrucât acest text constituțional are în vedere persoane care au calitatea de cetățean român.

În legătură cu susținerea referitoare la încălcarea art. 18 alin. (1) din Constituție, care statuează cu privire la cetățenii străini și apatrizi, Curtea a observat că între drepturile refugiaților și ale persoanelor care au dobândit o formă de protecție legea română prevede: liberul acces la instanțele de judecată — art. 23 alin. (1) lit. l); dreptul de a fi asistat sau reprezentat de un avocat și de a i se asigura în mod gratuit un interpret pe întreaga durată a procedurii de acordare a statutului de refugiat — art. 13 alin. (1) lit. b); precum și dreptul de a nu fi expulzat sau returnat („*non-refoulement*”), cu excepțiile stabilite prin lege — art. 23 alin. (1) lit. m). Așa fiind, nu există contrariedade între textele criticate și dispoziția constituțională menționată.

Susținerile privind neconstituționalitatea normelor din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 care reglementează procedura accelerată (art. 17—20) și pe acelea care reglementează procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat (art. 21—22), prin raportare la art. 49 din Constituție, au fost respinse deoarece textele de lege criticate nu conțin restrângeri speciale ale exercițiului unor drepturi pentru străinii care urmează procedura de acordare a unor forme de protecție din partea statului român.

Curtea a observat că textele criticate nu conțin nici o prevedere care să contravină principiului înfăptuirii justiției în numele legii, al independenței judecătorilor și al supunerii lor numai legii, principii stabilit de art. 123 din Constituție, astfel încât și această susținere a autorilor excepțiilor a fost înlăturată.

Prin aceeași decizie Curtea a mai reținut că, „de altfel, pentru aceleași motive, urmează a fi respinse și excepțiile de neconstituționalitate privind celelalte dispoziții din ordonanță”.

În sfârșit, în legătură cu încălcarea art. 6 pct. 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale Curtea a reținut că textele de lege criticate „nu opresc, în realitate, părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 176/2000 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

IV. În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate autorii acestora au invocat și încălcarea prin prevederile art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a dispozițiilor art. 23 din Constituție.

Examinând această susținere, Curtea constată că textul criticat reglementează procedura pentru acordarea statutului de refugiat, pe când dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate se referă la „*Libertatea individuală*” a persoanei și condițiile în care se pot realiza percheziții, rețineri și arestări și faptul că acestea pot fi dispuse numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Așa fiind, rezultă că prevederile art. 23 din Constituție nu sunt incidente în cauză și, în consecință, critica urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1),

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenite inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Esmail Alidastjerd, Hashim Naser Husain, Mahmoud Ahmed Aleko, Yasser Naji Mustafa, Saad Jamel Khawlah, Raied J. Kadhim, Rashwan Shbeeb Khuder, Rakan Shbeeb Khuder și Sirwan Omar Ahmed în dosarele nr. 3.513/2001, 2.483/2001, 2.484/2001, 2.485/2001, 2.240/2001, 2.241/2001, 2.242/2001, 2.243/2001 și 2.244/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

2. Respinge excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), art. 18, 19, 20 alin. (1)–(4), art. 21 alin. (1)–(5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 256

din 20 septembrie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337
din Codul de procedură penală**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Francesco Zucca în Dosarul nr. 2.376/2001 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției asistat de avocat Gheorghe Culicovschi, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 125 alin. (1) din Constituție. Se apreciază că dispozițiile legale menționate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că instanța nu ar putea extinde procesul

penal cu privire la alte fapte sau alte persoane, dacă procurorul nu ar cere aceasta. Referindu-se la speță, autorul excepției afirmă că instanța de fond a greșit atunci când i-a respins cererea de a cenzura refuzul Parchetului de a extinde procesul penal și cu privire la o altă persoană care era parte vătămată în cauză. Invocă în sprijinul susținerii sale Decizia Curții Constituționale nr. 486 din 2 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 din Codul de procedură penală, prin care Curtea a decis că respectivele dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care opresc partea nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror să se adreseze justiției. Pornind de la această decizie, autorul excepției a cerut instanței să extindă procesul penal cu privire la altă persoană, deși procurorul nu a cerut aceasta, ceea ce instanța a refuzat invocând dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală. Autorul excepției consideră că această interpretare a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală este neconstituțională, deoarece încalcă litera și spiritul art. 125 alin. (1) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate deoarece, pe de o parte, instanța este obligată să soluționeze cauzele în limitele în care a fost investită prin actul de sesizare și nu este îndreptățită să restituie dosarul pe motivul de a se cerceta

dacă în cauză nu este angajată și răspunderea altor persoane, iar, pe de altă parte, persoana nemulțumită poate face plângere la organul ierarhic superior împotriva soluției date de organul judiciar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 2.376/2001, **Curtea de Apel Ploiești – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Francesco Zucca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât, pe de o parte, obligă instanța să se limiteze la fapta și la persoana arătate în actul de sesizare a instanței și, pe de altă parte, numai procurorul are dreptul exclusiv de a cere extinderea procesului penal cu privire la o altă persoană, drept pe care acesta îl poate exercita contrar principiilor procesului penal. Prin urmare, textele legale menționate sunt considerate ca fiind contrare art. 125 alin. (1) din Constituție, prin aceea că lasă la latitudinea procurorului aplicarea principiului egalității cetățenilor în fața legii.

Curtea de Apel Ploiești – Secția penală, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală este întemeiată „în măsura în care se interpretează că instanța nu ar putea extinde procesul penal cu privire la alte fapte sau alte persoane, în cazul în care procurorul refuză să facă acest lucru.”

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în materie penală, cu excepția cazurilor în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, sesizarea instanței de judecată se face din oficiu, prin rechizitoriul procurorului care, potrivit art. 164 din Codul de procedură penală, constituie singurul act de sesizare. Aceasta nu contravine dispozițiilor art. 125 alin. (1) din Constituție și nici altor prevederi constituționale, deoarece drepturile cetățenilor în fața legii nu se pot exercita în dauna drepturilor altor cetățeni. Se precizează că drepturile oricărui cetățean privind accesul liber la justiție se pot exercita doar în limitele corelării interesului subiectiv cu interesele generale ale societății. Se invocă, de asemenea, Decizia Curții Constituționale nr. 18 din 18 ianuarie 2001, în care se arată că exercitarea dreptului la acțiune în justiție pentru apărarea unui interes legitim nu este echivalentă cu funcția de acuzare, inclusiv cu extinderea acuzării în procesul penal. Acest drept este acordat numai procurorului, în conformitate cu principiile ce stau la baza procesului penal și cu prevederile art. 130 alin. (1) din

Constituție, potrivit căroră „*În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”. Dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 125 din Constituție, deoarece înfăptuirea justiției prin instanțele judecătorești are semnificația judecării unei cauze penale în limitele prevăzute în actul de sesizare.

Președintele Senatului și Președintele Camerei Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală. Aceste dispoziții au următorul conținut:

— Art. 336: „*Când în cursul judecării se descoperă în sarcina inculpatului date cu privire la săvârșirea unei alte fapte prevăzute de legea penală, având legătură cu infracțiunea pentru care este trimis în judecată, procurorul poate cere extinderea procesului penal și în ce privește această faptă, iar când instanța găsește cererea întemeiată, o admite și:*

a) *dacă procurorul declară că pune în mișcare acțiunea penală, procedează la judecarea cauzei și cu privire la această infracțiune;*

b) *dacă procurorul declară că nu pune în mișcare acțiunea penală, dar cere trimiterea cauzei la procuror în condițiile art. 333, instanța poate reveni asupra extinderii procesului penal sau poate dispune trimiterea la procuror.*

Dacă procurorul nu participă la judecată și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1, instanța extinde din oficiu procesul penal și procedează fie la judecarea cauzei, fie la trimiterea ei la procuror potrivit alineatului precedent.

Dispozițiile art. 335 alin. 3 sunt aplicabile în mod corespunzător, iar în caz de trimitere la procuror se aplică dispozițiile art. 332 alin. 3 și 4.”;

— Art. 337: „*În cursul judecării, când se descoperă date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală pusă în sarcina inculpatului sau date cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o altă persoană, dar în legătură cu fapta inculpatului, procurorul poate cere extinderea procesului penal cu privire la acea persoană.*

Dacă instanța găsește cererea întemeiată, o admite și procedează potrivit dispozițiilor art. 336, care se aplică în mod corespunzător.”

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt:

— Art. 125 alin. (1): „*Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în procesul penal sesizarea instanței de judecată — cu excepțiile prevăzute în art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, când sesizarea are loc prin plângerea prealabilă a persoanei vătămate adresată instanței de judecată — se realizează prin rechizitoriul procurorului (art. 264 din Codul de procedură penală), iar judecata se mărginește la fapta și la persoana arătate în actul de sesizare a instanței și, desigur, în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care se referă extinderea (art. 317 din Codul de procedură penală). Dar, dacă actul de sesizare, rechizitoriul dat de procuror, stabilește obiectul judecării, este firesc ca și extinderea acestui obiect în cursul judecării să se facă tot prin actul de voință al procurorului, iar atunci când procurorul nu consideră necesară extinderea procesului penal cu privire la o altă persoană, care nu era arătată în actul de sesizare, este firesc ca instanța să nu poată efectua această extindere, prin care ar încălca drepturi fundamentale ale persoanei în cauză. Această prerogativă încredințată procurorului în procesul penal este în perfectă concordanță cu prevederile art. 130 din Constituție, potrivit cărora „*În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*“. Analogia pe care autorul excepției o face cu dreptul persoanei nemulțumite de soluția dată de Ministerul Public, plângerii sale împotriva actelor sau măsurilor procurorului, de a se adresa justiției, drept recunoscut prin Decizia Curții Constituționale nr. 486 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998 nu este incidentă în cauză.

Asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală Curtea

Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 18 din 18 ianuarie 2001, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 149, din 26 martie 2001.

Prin această decizie Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a precizat că „numai atunci când procurorul cere extinderea procesului penal pentru fapte noi și dacă declară că pune în mișcare acțiunea penală, instanța este obligată să procedeze la judecarea cauzei și cu privire la această infracțiune, care se include astfel în obiectul judecării (art. 317 teza a doua din Codul de procedură penală). În același sens, în cazul extinderii procesului penal cu privire la altă persoană, dacă procurorul nu cere extinderea procesului penal, instanța este obligată să soluționeze cauza în limitele în care a fost investită prin actul de sesizare și nu poate să dispună extinderea procesului penal din proprie inițiativă“. Precizând că acest drept al procurorului în procesul penal corespunde întru totul prevederilor art. 130 alin. (1) din Constituție, Curtea mai constată că dispozițiile legale criticate (art. 317 și 337 din Codul de procedură penală) nu contravin nici art. 125 din Constituție „deoarece, pe de o parte, înfăptuirea justiției prin instanțele judecătorești are semnificația judecării unei cauze penale în limitele prevăzute în actul de sesizare, iar pe de altă parte, persoana nemulțumită de soluția dată de un organ judiciar are la dispoziție suficiente modalități de a contesta aceasta în căile de atac“.

Așa fiind și întrucât nu au intervenit împrejurări noi de natură să modifice această jurisprudență, Curtea Constituțională urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală, cu raportare la prevederile art. 125 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), precum și al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 și 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Francesco Zucca în Dosarul nr. 2.376/2001 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,

Cristina Radu

Întrucât magistratul-asistent Cristina Radu se află în imposibilitatea de a semna deoarece a fost numită în funcția de procuror, în locul său semnează, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă,

Magistrat-asistent șef,

Claudia Miu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE, TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române privind condiții de avizare a documentațiilor tehnice pentru obiectivele aflate în zonele supuse servituțiilor de aeronautică civilă RACR—CADT

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
în temeiul art. 4 lit. b), f) și p), al art. 62 și 77 din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian,
aprobată și modificată prin Legea nr. 130/2000, al art. 2, 3 și al art. 4 pct. 4.1, 4.12 și 4.13 din Regulamentul de orga-
nizare și funcționare a Autorității Aeronautice Civile Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind
înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, precum și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind
organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,
emite următorul ordin:

Art. 1. — În scopul asigurării siguranței zborului se aprobă Reglementarea aeronautică civilă română privind condiții de avizare a documentațiilor tehnice pentru obiectivele aflate în zonele supuse servituțiilor de aeronautică civilă RACR—CADT, prezentată în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Supravegherea respectării prevederilor prezentului ordin se va face de către Inspectoratul de Stat în

Construcții și de Direcția generală de servicii transport aerian din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

Art. 3. — Pe data intrării în vigoare a prezentului ordin orice alte dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Ion Șelaru,

secretar de stat

București, 4 decembrie 2001.

Nr. 1.834.

ANEXĂ

REGLEMENTARE

privind condiții de avizare a documentațiilor tehnice pentru obiectivele aflate în zonele supuse servituțiilor de aeronautică civilă RACR—CADT

CAPITOLUL 1

Introducere

1.1 Scop

1.1.1. Prezenta reglementare privind condițiile de avizare a documentațiilor tehnice pentru obiectivele aflate în zonele supuse servituțiilor de aeronautică civilă este elaborată pentru aplicarea prevederilor Reglementării RACR—SACZ privind stabilirea servituțiilor de aeronautică civilă și a zonelor supuse servituțiilor de aeronautică civilă.

1.1.2. Reglementarea de față stabilește:

a) caracteristicile, condițiile și cerințele generale pentru zonele supuse servituțiilor de aeronautică civilă (zone care trebuie protejate în interes aeronautic);

b) cadrul permisiv de extindere și/sau de utilizare a construcțiilor, amenajărilor, activităților, terenurilor etc. în zonele supuse servituțiilor de aeronautică civilă (limitări, restricții etc.).

1.1.3. Prezenta reglementare furnizează elementele tehnice necesare în vederea declarării zonelor supuse servituțiilor de aeronautică civilă și instituirii regimului de

protecție adecvat acestor zone, cu respectarea prevederilor legislației naționale aplicabile.

1.2 Aplicabilitate

1.2.1. — (1) Zonele care trebuie protejate în interes aeronautic civil (zone supuse servituțiilor de aeronautică civilă) sunt zonele din perimetrul și din vecinătatea terenurilor de aeronautică civilă.

(2) Terenurile de aeronautică civilă sunt:

a) aerodromurile civile (aeroporturi, heliporturi, helipuncte, terenuri de lucru aerian permanente sau temporare); și

b) amplasamentele mijloacelor de navigație aeriană și meteorologie aeronautică aferente aviației civile.

1.2.2. — (1) Autoritatea Aeronautică Civilă Română (A.A.C.R.) furnizează elementele tehnice necesare și acordă consultanță de specialitate în legătură cu stabilirea zonelor supuse servituțiilor de aeronautică civilă și regimului de protecție corespunzător, așa cum sunt definite prin Reglementarea de aeronautică civilă RACR—SACZ, corelat cu prevederile legislației naționale în vigoare.

(2) Fiecare zonă va fi individualizată prin forma și dimensiunile/limitile sale, prin servituțile de aeronautică civilă sub incidența cărora se află, precum și prin regimul de utilizare permis, compatibil cu servituțile respective, și va fi inclusă în planurile de urbanism zonal, potrivit prevederilor legislației naționale în vigoare (privind amenajarea teritoriului, domeniul public, regimul construcțiilor, protecția mediului, planurile de urbanism etc.) și cu perspectivele/proiectele de dezvoltare și/sau de modernizare din domeniul aeronautic.

1.2.3. Controlul tehnic de specialitate asupra obiectivelor (construcții, amenajări, activități etc.) din zonele cu servituți de aeronautică civilă se exercită de Autoritatea Aeronautică Civilă Română prin intermediul avizelor emise, potrivit normelor legale în vigoare, la documentațiile tehnice (inclusiv studii de fezabilitate, proiecte de execuție/instalare etc.) ale obiectivelor respective, precum și prin intermediul bazei de date specializate care include caracteristicile relevante ale obiectivelor implicate.

1.2.4. Responsabilitatea aplicării prezentei reglementări revine:

a) Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței (M.L.P.T.L.) și Autorității Aeronautice Civile Române (A.A.C.R.) — în îndeplinirea atribuțiilor de reglementare tehnică a condițiilor de avizare a documentațiilor tehnice pentru construcții și amenajări, de elaborare de studii aeronautice și de acordare de consultanță de specialitate, precum și în acțiunile de colaborare cu administrațiile publice locale pentru protejarea zonelor de interes aeronautic și a obiectivelor destinate aviației civile;

b) administratorilor aeroporturilor și administratorilor mijloacelor de navigație aeriană — în îndeplinirea responsabilităților acestora de cunoaștere și de control asupra obstacolelor, pentru prevenirea tuturor factorilor de risc pentru zborul aeronavelor în zonele aferente aerodromurilor/mijloacelor administrate;

c) administrațiilor publice locale — în îndeplinirea responsabilităților de declarare a zonelor supuse servituților de aeronautică civilă și de instituire și menținere a regimului de protecție adecvat în zonele respective. Responsabilitățile se exercită în cadrul competențelor deținute privind aplicarea prevederilor legale referitoare la planificarea teritoriului în scopuri urbanistice, autorizarea construcțiilor și controlul respectării legalității în domeniu.

1.2.5. Pentru siguranța zborului este obligatorie evaluarea și avizarea de către Autoritatea Aeronautică Civilă Română a tuturor obstacolelor care penetrează una dintre suprafețele de limitare superioară a zonelor definite mai jos, precum și a tuturor obiectivelor (amenajări, activități etc.) amplasate în aceste zone, care intră sub incidența servituților de aeronautică civilă, conform prevederilor prezentei reglementări.

1.2.6. Zonele supuse servituților aeronautice sunt următoarele:

a) Zone de siguranță, împărțite după cum urmează:

(1) *Zona I* — limitarea înălțimii obstacolelor: suprafață trapezoidală înclinată, având panta 1:250 de la marginea benzii pistei (0 m), simetrică față de prelungirea axului pistei, cu evazare 15% spre exterior (30 m);
— referință: cota aerodromului.

Notă: Zona I se consideră la fiecare capăt al pistei.

(2) *Zona II* — limitarea înălțimii obstacolelor: suprafață conică, din care se exclude zona I, având

panta de 1:150 de la marginile benzii pistei (0 m) spre exterior (30 m);

— referință: cota aerodromului.

(3) *Zona III* — limitarea înălțimii obstacolelor: suprafață orizontală, de la extremitatea zonei I și exclude zona II, la înălțimea de 30 m;

— referință: cota aerodromului.

(4) *Zona IV* — fără restricții de înălțime; prezintă interes obstacolele cu înălțimi egale sau mai mari de 45 m;

— referință: cota terenului.

b) Zonele de protecție sunt împărțite după cum urmează:

(1) *Zona ILS* — asociată amplasamentului antenei ILS de pantă;

— forma: dreptunghiulară orizontală;

(2) *Zona radioaltimetru* — asociată pistei de decolare-aterizare;

— forma: dreptunghiulară orizontală;

(3) *Alte zone de protecție* — asociate amplasamentelor VOR, DME, NDB, radar, marker etc.;

— forma: circulară.

c) Regiuni de control (CTR, TMA) — caracteristici stabilite de A.A.C.R.

1.2.7. Până la trasarea zonelor supuse servituților de aeronautică civilă în planurile de urbanism zonal, în conformitate cu prevederile Codului aerian, extinderea zonelor prevăzute la articolul precedent este următoarea:

(1) *Zona I* — distanță/extindere: 8.500 m de la marginea pistei, în direcția axului;

(2) *Zona II* — distanță/extindere: 4.500 m de la marginile benzii pistei de decolare-aterizare, în orice direcție;

(3) *Zona III* — distanță/extindere: 8.500 m de la extremitatea zonei I, în orice direcție;

(4) *Zona IV* — distanță/extindere: de la extremitatea zonei II până la limita zonei de control de aerodrom — CTR, respectiv până la limita regiunii terminale;

(5) *Zona ILS* — distanță/extindere: 300 m lateral față de prelungirea marginii pistei de decolare-aterizare (de partea antenei de pantă), pe lungimea de 1.000 m de la extremitatea pistei (în prelungirea axului pistei, pe direcția de aterizare echipată cu ILS);

(6) *Zona radioaltimetru* — distanță/extindere: 900 m x 120 m, amplasată înaintea pistei;

(7) *Alte zone de protecție* — distanță/extindere: 2.000 m față de amplasamentul echipamentului de referință, în orice direcție.

1.2.8. Față de caracteristicile de mai sus ale zonelor supuse servituților de aeronautică civilă, Autoritatea Aeronautică Civilă Română poate impune restricții locale suplimentare, determinate de condiții specifice particulare.

1.3. Definiții și abrevieri

1.3.1. În sensul prezentei reglementări, termenii utilizați au următoarele semnificații:

Administrator al aerodromului — persoană fizică sau juridică care conduce sau gestionează un aerodrom aflat în proprietate publică sau în proprietate privată.

Aerodrom — suprafață delimitată pe pământ sau pe apă, care cuprinde, eventual, clădiri, instalații și materiale, destinată să fie utilizată, în totalitate sau în parte, pentru sosirea, plecarea și manevrarea la sol a aeronavelor.

Aeroport — aerodrom deschis pentru operațiuni comerciale de transport aerian.

Agent aeronautic civil — orice persoană juridică autorizată să desfășoare activități aeronautice civile.

Aviz — document emis de Autoritatea Aeronautică Civilă Română pe baza unei solicitări, prin care se stabilesc condițiile pentru realizarea, dezvoltarea și/sau utilizarea unui obiectiv (construcție, amenajare, activitate etc.) amplasat în zone supuse servituților aeronautice sau în afara lor și care poate afecta siguranța zborului.

Heliport — aerodrom utilizat exclusiv pentru elicoptere.

Helipunct — heliport cu amenajări auxiliare minime, fără construcții specifice.

Mijloace de navigație aeriană — echipamente/sisteme de radionavigație, supraveghere și comunicații aeronautice, amplasate la sol, destinate navigației aeriene (VOR, NDB etc.) și protecției navigației aeriene (radar).

Mijloace meteorologice — echipamente/sisteme meteorologice aeronautice, amplasate la sol și destinate protecției zborului aeronavelor.

Obstacol — orice obiect fix (natural sau artificial, temporar sau permanent) sau mobil ori părți ale acestuia care, prin localizare, proprietăți fizice, caracteristici constructive și/sau funcționale, afectează sau poate afecta siguranța zborului, precum și orice fenomen care nu are origine atmosferică și care afectează siguranța operării aeronavelor.

Pista de decolare-aterizare — suprafață dreptunghiulară delimitată pe un aerodrom terestru, amenajată pentru aterizarea și decolarea aeronavelor.

Regiune terminală de control — regiune de control stabilită, în principiu, la convergența rutelor cu servicii de trafic aerian asigurate, în vecinătatea unuia sau a mai multor aerodromuri importante.

Reglementări aeronautice — norme, proceduri sau standarde specifice activităților aeronautice.

Servitute de aeronautică civilă — condiții, restricții și obligații impuse sau recomandate de prevederile reglementărilor aeronautice naționale și/sau internaționale în interesul siguranței zborului.

Securitate aeronautică — ansamblu de măsuri, resurse materiale și forțe umane, coordonate, mobilizate și utilizate în scopul protecției aeronauticii civile împotriva actelor de intervenție ilicită.

Siguranța zborului — capacitate a activității aeronautice constând în evitarea afectării sănătății sau pierderii de vieți omenești, precum și a producerii de pagube materiale.

Teren de lucru aerian — teren de aeronautică civilă compus dintr-un teren amenajat și demarcat pentru zbor, fără infrastructură specifică, dotat cu instalații și/sau construcții sumare destinate unor activități aeronautice.

Zona critică ILS — zonă protejată, de dimensiuni definite (precizate) în jurul antenelor radiofarurilor de direcție și de pantă, în care accesul vehiculelor și/sau al aeronavelor este interzis pe durata tuturor operărilor ILS (în scopul eliminării perturbațiilor inacceptabile ale semnalului ILS).

Zona supusă servituților aeronautice — zonă aflată sub incidența servituților aeronautice (zonă de siguranță, zonă de protecție, regiune de control, zonă de dezvoltare etc.).

Zona de control de aerodrom — spațiu aerian controlat, care se extinde pe verticală de la suprafața pământului până la o limită superioară specificată.

Zona de dezvoltare — zonă prevăzută în programele/proiectele de extindere a aerodromurilor existente, de modernizare a mijloacelor de navigație aeriană și meteorologice sau de instalare de noi astfel de mijloace, delimitată în

scopul actualizării și conservării servituților aeronautice, în interes public și pentru asigurarea siguranței zborului.

Zona de protecție — zonă adiacentă amplasamentelor mijloacelor de navigație aeriană și meteorologice, indiferent de proprietar, delimitată cu scopul de a preveni interferențele negative de orice natură, directe și/sau indirecte, asupra performanțelor operaționale ale acestor echipamente, în interesul siguranței zborului.

Zona de siguranță — zonă adiacentă unui aerodrom, indiferent de proprietar, definită cu scopul de a limita înălțimea obstacolelor și de a preveni efectele negative de orice natură, directe și/sau indirecte, asupra operării aeronavelor și ansamblului activităților aeronautice, în interesul siguranței zborului și al securității aeronautice.

Zona sensibilă ILS — zonă protejată, care se extinde de la zona critică ILS și în care staționarea și/sau mișcarea vehiculelor și/sau a aeronavelor sunt controlate pe durata operărilor ILS (în scopul evitării perturbațiilor inacceptabile ale semnalului ILS, cauzate de obiectele mobile de mari dimensiuni aflate în perimetrul acestei zone).

1.3.2. În cuprinsul prezentei reglementări abrevierile utilizate au următoarele semnificații:

A.A.C.R. — Autoritatea Aeronautică Civilă Română

CTR — zonă de control de aerodrom

DME — echipament pentru măsurarea distanței

ILS — sistem de aterizare după instrumente

M.L.P.T.L. — Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței

NDB — radiofar nedirecțional

TMA — regiune terminală de control

VHF — frecvență foarte înaltă

VOR — radiofar omnidirecțional VHF.

CAPITOLUL 2

Condiții de avizare a documentațiilor tehnice pentru obiectivele din zonele supuse servituților de aeronautică civilă

2.1. În zonele prevăzute la cap. 1, paragrafele 1.2.5 și 1.2.6, este necesar avizul Autorității Aeronautice Civile Române (A.A.C.R.) la documentațiile tehnice aferente tuturor obstacolelor (clădire, structură, stâlp/pilon, coș de fum, macara etc.) care depășesc limita de înălțime reglementată, precum și tuturor obiectivelor (construcții, amenajări, activități etc.) care, prin prezență sau funcționare, afectează sau pot afecta siguranța zborului și a activităților aeronautice amplasate în zonele respective, care intră sub incidența servituților de aeronautică civilă, conform prevederilor Reglementării RACR—SACZ.

2.2. Suplimentar cerinței de la paragraful 2.1 este necesar avizul A.A.C.R. la documentațiile tehnice (inclusiv studii de fezabilitate, proiecte de execuție/instalare etc.) pentru următoarele obiective:

2.2.1. În zona I:

- (1) în interiorul perimetrului infrastructurii aeroportuare:
  - a) amenajări diverse (denivelări de teren, împrejmuiți etc.);
  - b) instalații aeroportuare diverse (dispozitivul luminos de apropiere etc.);
  - c) instalare sau modernizare mijloace de navigație de aeroport (echipamente/sisteme de radionavigație);
  - d) extindere/dezvoltare aeroport;
  - e) alte obiective cu destinație aeronautică sau conexasă.

(2) În zonele limitrofe ale aeroportului (terenuri exterioare și adiacente perimetrului infrastructurii aeroportuare):

- a) clădiri (locuințe, depozite, hoteluri etc.) care depășesc limita de înălțime reglementată;

b) construcții/structuri (piloni, coșuri de fum, sonde etc.), care depășesc limita de înălțime reglementată;

c) construcții sau structuri metalice de mari dimensiuni (pereți și/sau învelitori metalice, împrejmuiri metalice, panouri publicitare metalice etc.);

d) pasaje rutiere supraînălțate;

e) unități de morărit, silozuri etc.;

f) gropi de gunoi, instalații de reciclare a deșeurilor etc.;

g) stații de difuziune (radio, TV);

h) stații de comunicații (radiorelee, telefonie celulară, translatari etc.);

i) activități/surse producătoare de perturbații în funcționarea mijloacelor de navigație aeriană (acționări electrice de forță, sudură etc.);

j) activități/surse potențiale de incendiu, explozie etc. (stații de alimentare și/sau depozite de combustibili, aplicații pirotehnice etc.);

k) deschiderea, dezvoltarea sau modernizarea terenurilor de lucru aerian permanente sau a heliporturilor/helipunctelor;

l) trasee pentru autostrăzi/șosele naționale, căi ferate, linii electrice aeriene magistrale, conducte pentru gaze naturale, conducte pentru combustibili lichizi, rețele de radiorelee etc.;

m) instalarea sau modernizarea mijloacelor de navigație aeriană (echipamente/sisteme de radionavigație, comunicații, supraveghere);

n) alte obiective care interferează sau pot interfera cu domeniul aeronautic civil.

2.2.2. În zona II:

(1) În interiorul perimetrului infrastructurii aeroportuare:

a) sisteme rutiere aeroportuare (pista de decolare-aterizare, căi de rulare, platforme);

b) clădiri aeroportuare (aerogară, hangar etc.) și amenajări diverse (inclusiv împrejmuiri, parapete antizgomot etc.);

c) instalații aeroportuare diverse, inclusiv stâlpii pentru iluminatul platformei;

d) instalarea sau modernizarea mijloacelor meteorologice și de navigație de aeroport (echipamente/sisteme de radionavigație, comunicații, supraveghere);

e) extinderea, dezvoltarea aeroportului;

f) alte obiective cu destinație aeronautică sau conexă.

(2) În zonele limitrofe ale aeroportului (terenuri exterioare și adiacente perimetrului infrastructurii aeroportuare):

a) clădiri (locuințe, depozite, hoteluri etc.) care depășesc limita de înălțime reglementată;

b) construcții sau structuri metalice de mari dimensiuni (pereți și/sau învelitori metalice, împrejmuiri metalice, panouri publicitare metalice etc.);

c) construcții/structuri izolate (piloni, coșuri de fum, sonde etc.) care depășesc limita de înălțime reglementată sau care nu depășesc limita de înălțime reglementată, dar constituie obstacole locale semnificative;

d) pasaje rutiere supraînălțate;

e) unități de morărit, silozuri etc.;

f) gropi de gunoi, instalații de reciclare a deșeurilor etc.;

g) stații de difuziune (radio, TV);

h) stații de comunicații (radiorelee, telefonie celulară, translatari etc.);

i) activități/surse producătoare de perturbații în funcționarea mijloacelor de navigație aeriană (acționări electrice de forță, sudură etc.);

j) activități/surse potențiale de incendiu, explozie etc. (stații de alimentare și/sau depozite de combustibili, aplicații pirotehnice etc.);

k) deschidere, dezvoltare sau modernizare terenuri de lucru aerian permanente sau heliporturi/helipuncte;

l) trasee pentru autostrăzi/șosele naționale, căi ferate, linii electrice aeriene magistrale, conducte pentru gaze naturale, conducte pentru combustibili lichizi, rețele de radiorelee etc.;

m) instalarea sau modernizarea mijloacelor de navigație aeriană (echipamente/sisteme de radionavigație, comunicații, supraveghere);

n) alte obiective care interferează sau pot interfera cu domeniul aeronautic civil.

2.2.3. În zona III:

a) stații de difuziune (radio, TV);

b) stații de comunicații (radiorelee, telefonie celulară, translatari etc.);

c) construcții/structuri izolate (piloni, coșuri de fum, sonde etc.) care nu depășesc limita de înălțime reglementată, dar constituie obstacole locale semnificative;

d) unități de morărit, silozuri etc.;

e) gropi de gunoi, instalații de reciclare a deșeurilor etc.;

f) deschiderea, dezvoltarea sau modernizarea terenurilor de lucru aerian permanente sau a heliporturilor/helipunctelor;

g) instalarea sau modernizarea mijloacelor de navigație aeriană (echipamente/sisteme de radionavigație, comunicații, supraveghere);

h) trasee pentru autostrăzi/șosele naționale, căi ferate, linii electrice aeriene magistrale, conducte pentru gaze naturale, conducte pentru combustibili lichizi, rețele de radiorelee etc.;

i) alte obiective care afectează sau pot afecta siguranța zborului.

2.2.4. În zona IV:

a) stații de difuziune (radio, TV);

b) stații de comunicații (radiorelee, telefonie celulară, translatari etc.);

c) construcții/structuri izolate (piloni, coșuri de fum, sonde etc.) care nu depășesc limita de înălțime reglementată, dar constituie obstacole locale semnificative;

d) deschiderea, dezvoltarea sau modernizarea terenurilor de lucru aerian permanente sau a heliporturilor/helipunctelor;

e) instalarea sau modernizarea mijloacelor de navigație aeriană (echipamente/sisteme de radionavigație, comunicații, supraveghere);

f) trasee pentru autostrăzi/șosele naționale, căi ferate, linii electrice aeriene magistrale, conducte pentru gaze naturale, conducte pentru combustibili lichizi, rețele de radiorelee etc.;

g) alte obiective care afectează sau pot afecta siguranța zborului.

2.2.5. În zona ILS:

a) denivelări de teren;

b) obiecte/structuri de orice fel (cu excepția mijloacelor de navigație care nu pot fi înlăturate din motive operaționale și care trebuie să aibă structuri constructive și/sau de montaj frangibile);

c) împrejmuiri metalice;

d) trecere de fire/cabluri electrice (cu excepția celor instalate pentru buna desfășurare a activităților aeronautice);

e) surse de câmpuri electromagnetice perturbatoare (inclusiv cabluri de transmisie programe TV);

f) acces/tranzit (auto) vehicule, animale, persoane etc. (inclusiv aeronave, pe durata operării ILS);

g) alte obiective care afectează sau pot afecta buna funcționare a sistemului ILS.

2.2.6. În zonele de protecție:

a) clădiri și amenajări diverse, inclusiv împrejurimi;

b) construcții sau structuri metalice diverse (pereți, învelitori și/sau împrejurimi metalice, poduri metalice etc.);

c) conducte subterane diverse;

d) pasaje rutiere supraînălțate;

e) stații de difuziune (radio, TV);

f) stații de comunicații (radiorelee, telefonie celulară, translatari etc.);

g) activități/surse producătoare de perturbații în funcționarea mijloacelor de navigație aeriană (acționări electrice de forță, sudură etc.);

h) deschiderea, dezvoltarea sau modernizarea terenurilor de lucru aerian permanente sau a heliporturilor/helipunctelor;

i) instalarea sau modernizarea mijloacelor de navigație aeriană (echipamente/sisteme de radionavigație, comunicații, supraveghere);

j) trasee pentru autostrăzi/șosele naționale, căi ferate, linii electrice aeriene magistrale, conducte pentru gaze naturale, conducte pentru combustibili lichizi, rețele de radiorelee etc.;

k) alte obiective care afectează sau pot afecta buna funcționare a mijloacelor de navigație aeriană respective.

2.3. Eliberarea avizelor pentru documentațiile tehnice ale obiectivelor aflate în zona I și zona II (conform paragrafelor 2.2.1 și 2.2.2) se va face numai cu aprobarea Direcției generale de servicii transport aerian și aeroporturi din cadrul M.L.P.T.L., în baza raportului întocmit de A.A.C.R.

2.4. În restul teritoriului României este necesar avizul A.A.C.R. la documentațiile tehnice aferente oricărui obiect/obstacol (stâlp/pilon, coș de fum etc.) cu înălțimea egală sau mai mare de 45 m față de cota terenului/amplasamentului.

2.5. Suplimentar cerinței de la articolul precedent, în restul teritoriului României este necesar avizul A.A.C.R. la documentațiile tehnice (inclusiv studii de fezabilitate, proiecte de execuție/instalare etc.) pentru obiective cum sunt:

a) construcții/structuri izolate (piloni, coșuri de fum, sonde etc.) care nu depășesc limita de înălțime reglementată dar constituie obstacole locale semnificative;

b) deschiderea, dezvoltarea sau modernizarea terenurilor de lucru aerian permanente sau a heliporturilor/helipunctelor;

c) instalarea sau modernizarea mijloacelor de navigație aeriană (echipamente/sisteme de radionavigație, comunicații, supraveghere);

d) trasee pentru autostrăzi/șosele naționale, căi ferate, linii electrice aeriene magistrale, conducte pentru gaze naturale, conducte pentru combustibili lichizi, rețele de radiorelee etc.;

e) alte obiective care afectează sau pot afecta siguranța zborului.

CAPITOLUL 3

Dispoziții finale

3.1. — A.A.C.R. va comunica autorităților administrației publice locale modificările în legătură cu zonele supuse

servituților de aeronautică civilă, respectiv cu regimul de protecție aferent, în vederea actualizării planurilor de urbanism zonal.

3.2. — (1) Pentru instituirea regimului de protecție corespunzător în zonele aflate sub incidența servituților de aeronautică civilă, autoritățile administrației publice locale implicate vor include în documentațiile tehnice ale planurilor de urbanism zonal aspectele specifice referitoare la restricții, limite, obligații, condiții/posibilități de utilizare (inclusiv structura culturilor agricole și modalitățile de exploatare a acestora pe terenurile limitrofe aerodromurilor, pentru descurajarea și evitarea concentrării păsărilor și animalelor sălbatice) etc.

(2) Dacă zonele supuse servituților de aeronautică civilă se extind peste mai multe unități administrativ-teritoriale, procedurile indicate vor fi derulate de fiecare dintre autoritățile administrației publice locale implicate, potrivit porțiunilor de zone care le revin, astfel încât să se asigure continuitatea zonelor respective și unitatea regimului de protecție instituit.

3.3. — În cazul în care, datorită extinderii unor terenuri de aeronautică civilă sau deschiderii altor asemenea terenuri, construcțiile existente împiedică sau periclitează activitatea aeronautică, A.A.C.R. va stabili, împreună cu autoritățile administrației publice locale implicate și în conformitate cu prevederile legislației naționale în vigoare, măsurile necesare pentru respectarea condițiilor de siguranță a zborului.

3.4. Autoritățile administrației publice locale vor solicita organizațiilor care au, potrivit legii, drumuri în administrare avizele A.A.C.R. pentru porțiunile de drum destinate decolării-aterizării aeronavelor în situații speciale/de urgență.

3.5. În zonele supuse servituților de aeronautică civilă autoritățile administrației publice locale vor elibera autorizațiile de construcție numai pe baza avizelor emise de A.A.C.R., cu respectarea integrală a cerințelor/condițiilor stipulate în avizele respective.

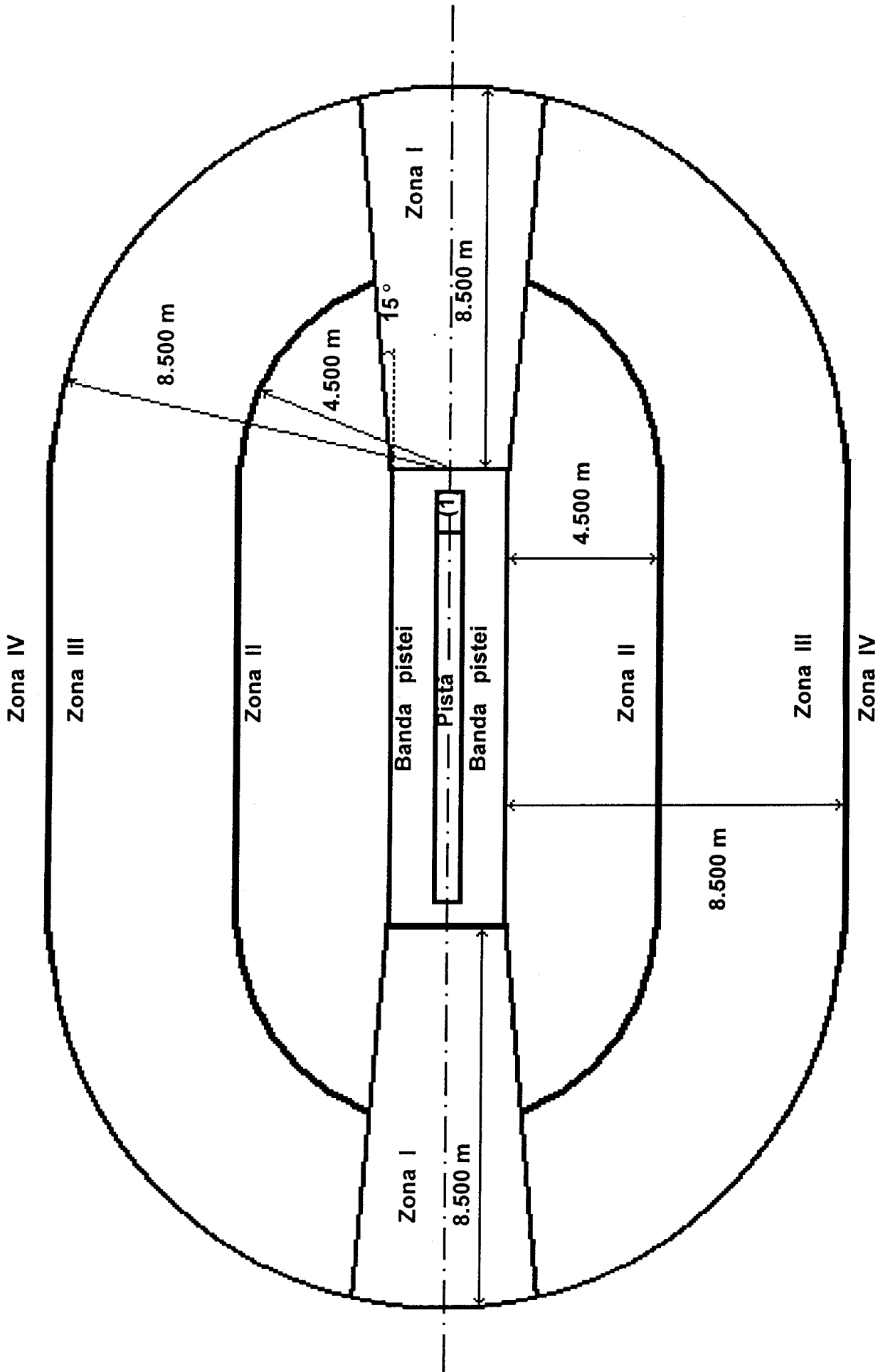
3.6. Autoritățile administrației publice locale vor soma persoanele fizice sau juridice care dețin sau administrează un obiectiv care afectează siguranța zborului și pentru care nu s-a obținut în prealabil, potrivit normelor legale, avizul definitiv al A.A.C.R. să desființeze necondiționat obiectivul de referință.

3.7. Autoritățile administrației publice locale vor asigura aplicarea respectării prevederilor prezentei reglementări, referitor la declararea zonelor cu servituți de aeronautică civilă, instituirea regimului de protecție corespunzător și condițiile de autorizare și de realizare a diferitelor obiective în zonele respective.

3.8. — (1) Realizarea/instalarea, întreținerea și supravegherea marcajelor pentru zi și a balizajelor pentru noapte se asigură de către deținătorii obiectivelor respective.

(2) Deținătorii obiectivelor balizate luminos trebuie să asigure buna funcționare și utilizarea corectă a balizajului pentru noapte (punerea în funcțiune pe timpul nopții, precum și ziua, în condiții de vizibilitate redusă).

(3) Proprietarii terenurilor pe care există construcții, instalații și/sau amenajări care necesită marcarea pentru zi și/sau balizare pentru noapte trebuie să permită accesul deținătorilor acestor obiective în vederea instalării, întreținerii și/sau supravegherii funcționării marcajelor și balizajelor respective.

unde: (1) – prelungire de oprire

Zone de evaluare și avizare a obstacolelor de către A.A.C.R.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

O R D I N**pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 45/2001 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2000 privind stingerea unor obligații bugetare**

Ministrul finanțelor publice,

având în vedere prevederile Legii nr. 499/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2000 privind stingerea unor obligații bugetare,

în temeiul prevederilor art. 14 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2000 privind stingerea unor obligații bugetare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 45/2001, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 31 ianuarie 2001, se modifică după cum urmează:

1. Alineatul 1 al punctului 1 va avea următorul cuprins:

„1. Obligațiile față de bugetul de stat ale societăților comerciale de transport fluvial și de operare portuară se sting cu sumele reprezentând accizele aferente cantităților de carburanți utilizați efectiv pentru funcționarea navelor, determinate în «Situția centralizatoare a cantităților de carburanți utilizați pentru funcționarea navelor și a accizelor aferente», denumită în continuare *situția centralizatoare*, prevăzută în anexa la prezentele norme metodologice, după verificarea acesteia de către organele fiscale.“

2. Alineatul 3 al punctului 1 va avea următorul cuprins:

„Cuantumul accizelor cu care se sting obligațiile față de bugetul de stat ale societăților comerciale prevăzute la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 189/2000 privind stingerea unor obligații bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 15 noiembrie 2000, aprobată și modificată prin Legea nr. 499/2001, denumită în continuare *ordonanța*, se determină prin aplicarea raportului dintre sumele achitate în contul cantităților de carburanți aprovizionați și sumele ce reprezintă contravaloarea acestora asupra cuantumului accizelor aferente cantităților de carburanți utilizați efectiv pentru funcționarea navelor, după următoarea formulă:“

3. Alineatul 1 al punctului 2 va avea următorul cuprins:

„2. Societățile comerciale de transport fluvial și de operare portuară vor depune în termen de 10 zile de la expirarea lunii, pentru luna precedentă, la organele teritoriale

ale Ministerului Finanțelor Publice în a căror evidență se află, situația centralizatoare prevăzută la pct. 1.“

4. Punctul 4 va avea următorul cuprins:

„4. Obligațiile față de bugetul de stat neachitate la scadență vor fi supuse compensării, distinct pe fiecare impozit, taxă, contribuție sau pe alte venituri ale bugetului de stat, inclusiv majorări de întârziere aferente și penalități de orice fel, în conformitate cu ordinea de plată reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 26/2001 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 16 august 2001.“

5. Punctul 5 va avea următorul cuprins:

„5. În cazul în care sumele stabilite potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din ordonanță sunt mai mari decât obligațiile restante față de bugetul de stat ale societăților comerciale, diferența se va compensa cu obligațiile viitoare față de bugetul de stat, potrivit legii.“

6. Alineatul 2 al punctului 6 va avea următorul cuprins:

„În cazul obligațiilor față de bugetul de stat, stinse potrivit pct. 5, comunicarea adresată societăților comerciale se face de către organele fiscale în termen de 15 zile de la scadența obligațiilor din cererea plătitorului supuse compensării.“

Art. II. — Pentru societățile comerciale de transport fluvial și de operare portuară care nu au fost prevăzute în anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 189/2000, prevederile ordonanței și ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 45/2001 se aplică începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 499/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 10 octombrie 2001.

Art. III. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 27 noiembrie 2001.
Nr. 2.255.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro